

følelse af dyb bekymring. Den japanske regering har protesteret overalt, hvor atomforsøg har fundet sted.

På sidste generalforsamling havde den japanske delegation sammen med andre medlemsstater arbejdet for vedtagelsen af en resolution om ophør af kernevåbenforsøg og forhindring af udbredelse af nukleare og thermonukleare våben. Til trods for disse bestræbelser var situationen blevet forværret, og han håbede derfor, at forsamlingen ville vedtage en effektiv resolution om standsning af disse forsøg.

Præsident Kennedy sagde, at USA havde arbejdet for at finde en ny formel, som kunne accepteres af alle lande, og det var i denne ånd, USA havde fremlagt en erklæring om principperne for nedrustningsforhandlinger i indforståelse med Sovjetunionen og med den betegnelse, begge lande nu accepterede: „almindelig og fuldstændig afrustning“. USA opfordrede nu Sovjetunionen til at gå videre end principper og til de praktiske planer.

Han foreslog følgende fremgangsmåde til standsning af oprustningskapløbet for kernevåben: 1) et øjeblikkeligt forbud mod kernevåbenforsøg i form af en traktat underskrevet af alle lande; 2) standsning af fremstillingen af spaltbart materiale til våben og overførelse deraf til lande, som ikke besidder sådanne våben; 3) forbud mod at overlade kontrollen med sådanne våben til lande, som ikke allerede har dem; 4) undladelse af at forberede nye slagmarker i det ydre rum; 5) gradvis ødelæggelse af eksisterende kernevåben; 6) ophør af ubegrænset adgang til at prøve og fremstille ballistiske raketter og gradvis ødelæggelse af sådanne raketter.

Han udtalte, at det var logisk at begynde med en traktat, der bragte prøvesprængninger af enhver art til ophør. Han angreb Sovjetunionens brud på moratoriet og udtalte, at USA ikke havde haft anden mulighed end at foretage underjordiske sprængninger, men var samtidig parat til at søge nye veje for en forståelse.

Det var ikke tilstrækkeligt at ødelægge våbnene, vedblev han, lov og orden måtte sikres ved opbygning af en fredsstyrke, og USA anbefalede, at alle lande udpegede særlige fredsstyrker inden for deres forsvarsvæsen til brug ved en eventuel henvendelse

fra FN. FN's maskineri for fredelig løsning af konflikter skulle samtidig forbedres. Det ydre rum skulle forbeholdes fredelig anvendelse.

Den jugoslaviske repræsentant (Popovic) anbefalede indkaldelse af en særlig FN-generalforsamling til drøftelse af nedrustningen. Han mente, at nedrustningsdrøftelser udelukkende burde foregå under FN's auspicer, og kunne acceptere USAs memorandum som grundlag for nedrustningsforhandlinger.

Den sovjetiske repræsentant (Gromyko) sagde bl. a., at der på grundlag af tosidede forhandlinger mellem USA og Sovjetunionen var opnået enighed om principperne for nedrustningsforhandlinger, men dette betød ikke, at vejen for forhandlingerne var let. Bl. a. var der ikke overenskomst om, hvorvidt målet skulle være „kontrol over nedrustning“ eller „kontrol over rustningerne“.

Han gennemgik den sovjetiske plan for nedrustning, der ligesom den amerikanske forelå i et dokument for generalforsamlingen. Planens otte punkter var følgende: 1) loft over de militære budgetter; 2) afkald på brug af atomvåben; 3) forbud mod krigspropaganda; 4) undertegnelse af en ikke-angrebspagt mellem NATO-pagtens og Warszawa-pagtens lande; 5) tilbagetrækning af fremmede tropper fra udenlandske territorier; 6) foranstaltninger imod yderligere udbredelse af kernevåben, navnlig til Vesttyskland; 7) oprettelse af atomfrie zoner i Centraleuropa, hele Afrika, Det fjerne Østen og Stillehavet; 8) foranstaltninger til formindskelse af faren for overraskelsesangreb, indbefattet stationering af kontrolposter på jorden ved jernbaneknudepunkter, større havne og på hovedveje.

Om de amerikanske kontrolplaner sagde han, at der ikke var fastsat nogen tidstabel for iværksættelsen af fuldstændig og almindelig nedrustning, og derved kunne „modstanderne af nedrustning“ til enhver tid finde et påskud til at forpurre nedrustningen efter at have fået efterretninger om staternes væbnede styrker. I forhandlingerne om en traktat måtte repræsentanter for de tre hovedgrupper af stater — socialistiske, vestlige og neutrale — deltage. Han hævdede derefter nødvendigheden af Sovjetunionens beslutning om at genoptage